

Ako bolo na SuperStar

14. februára, keď všade vo vzduchu bola láska, keďže bol Valentín, poobede mi prišla SMS s oznámením, že som vyhrala vstupenky na SuperStar 18. februára (na čiernom trhu sa jedna vstupenka predáva za 5000 Sk). Zavolali sme na číslo, ktoré nám poslali. Potvrdili sme čo bolo treba, poskytli osobné údaje a dostali sme nejaké tie inštrukcie. Vstupenky sa preberali v deň prenosu.

18. februára sme poobede vyrazili na cestu. Vstupenky sa preberali od šestnástej do devätnástej hodiny. Do areálu Národného tenisového centra vpúšťali ľudí od osemnástej hodiny. Pred vstupom do budovy sa každý podrobil prehliadke. Pozerali sa do kabeliek, všetkých tašiek a aj pod bundy. Nemohli sme mať so sebou žiadne jedlo, pitie, ostré predmety a fotoaparáty s bleskom. Keď už nás po prehliadke vpustili dnu, rovno pred nami bola tribúna, tá ktorú museli stavať (zozadu). Na ľavej strane boli šatne, napravo boli tiež šatne a bufety s občerstvením (0,5 l Fanty stála 35 Sk). Keď sme sa už usadili na svoje miesta, boli sme trochu prekvapení, lebo pódium nie je v skutočnosti také veľké ako na obrazovke. Sedeli sme na tribúne C a tá nebola v strede. Výhľad nebol najlepší, ale lepšie ako nič a ešte aj zadarmo...

Asi o 19.45 h vybehol na pódium Bruno, ten nás oboznámil s ďalšími vecami, čo máme robiť, na čo si máme dávať pozor. Napríklad museli sme vypnúť mobilné telefóny lebo by mohli rušiť signál, máme tliekať všetkým súťažiacim, nemáme sa špárať v nose, lebo pred týždňom sa to objavilo aj na obrazovke, upozornil, ktorú časť publika berie kamera najviac, tí sa majú usmievať a hlavne tí, ktorí sedia za porotou. Potom sme sa trochu roztliekali, vyhučali a robili aj mexické vlny. Zámer tohto všetkého bolo nás naladiť.

Keď nastala prvá prestávka mali sme na všetky potreby, čo sme chceli vykonať 5 minút. Potom už musel každý sedieť na mieste a zase vybehol na javisko Bruno a začal robiť, čo je v náplni jeho práce, a to baviť nás.

Druhá prestávka sa skrátila o minútu, čiže sme mali iba

štyri.

Po skončení programu sa detská nahrnuli k pódiu a čakali kým prídu ich idoly

a mohla začať autogramiáda. Teda dali si trochu načas.

Detská boli nedočkavé, tlačili sa, vrieskali, nedalo sa tam dýchať a bolo teplo. Celá autogramiáda trvala 1,5 hodiny (o 23.40 h mal byť každý na mieste). Počas nej tam bol chaos. Ochrankári mali čo robiť, aby nás udržali.

To ako to zorganizovali, tak to nebola veľká výhra. Na

celom tom všetko to má veľké nedostatky. Veľa deciek nezískalo ani jeden podpis (tak ako aj ja). Keď tie naše "hviezdy" odišli do zákulisia začali sme sa usádzať.

Dost' sa to tam preriedilo. Na rozhodnutie tam nezostalo veľa ľudí. Z tribúny C bola zaplnená asi jedna štvrtina,

tribúna B (v strede) nebola taktiež plná a ani áčko.

A keďže tribúna B musí byť

úplne zaplnená, Bruno začal

usádzať. Tí šikovnejší, medzi

nimi aj ja, si chytili dobré

miesta. Ešte pred tým, ako sa

začal prenos sme sa spoločne zabávali. Zaspieval nám aj

Zašo pesničku od G8. Potom sa Bruno pýtal, kto vie

zaspievať refrén z pesničky Kým vieš snívať a mal nám to

predviesť. To dievča, čo to spievalo, to bolo proste hrozné. Ani melódiu nevedela...

Po skončení sme si išli pre bundy, no kým sme prišli na rad, prešlo aj desať minút. Domov som prišla o druhej ráno.

Takto vyzerá vstupenka...

Martina Lehutová, 2. OĽ